

hans Blik færdedes, — men det hvilede næsten uafbrudt paa Per.

Det var Pers sammenbidte Mund og de vredt opsvulmede Aarer i hans karakterfulde Pande, der overraskede og fængslede ham. Ogsaa de kolde Øjne havde en vis Tiltrækning for denne Mand, som plejede at sige, at han ved sin Død vilde udsætte en Præmie for ethvert nogenlunde udtryksfuldt Ansigt i den Samling af Kødhover, der udgjorde det danske Folk. Han var i det hele bleven overrasket af Pers ret statelige og verdensmandsagtige Ydre, der saa lidt lignede det Billede, han havde bevaret af ham fra hint Middagsselskab hos Philip Salomon, hvor han havde forekommet ham at være en temmelig uappetitlig Mellemtung af en Seminarist og en offentlig Piges Jon. Skulde han have taget fejl af ham? Skulde de danske Præstegaarde undtagelsesvis have udklækket et virkeligt Mandfolk med lidt paalidelig Oprørsaad i Kroppen? Eller var han en af de sædvanlige nationale Rebeller, hvis Løvemod sank sammen i Faarefromhed ved det første Albustød?

Spørgsmaalet om Pressens Bistand var imidlertid bleven bragt paa Bane mellem de øvrige Herrer, og den godmodige Vekselerer Herløv med det ludende Hoved sagde i faderlig Tone til Per, at han jo nu maatte aflægge Visitter paa de forskellige Redaktionskontorer og helst søge baade